

«Եկե՛ք ինձ, քոյր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԲ

Մարտ 2025, N3 (167)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտ 2025թ., N3 (167)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Մեղքը չպետք է իշխի մեզ վրա	1
Աստծո գործը Չուկոտկայում	4
Ինքնաթիռում	7
Հանդիպում Հիսուսի հետ	10
Երազ	14

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերաբանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Մեղքը չպետք է իշխի մեզ վրա

*Քանզի մեղքը ձեր վրա պիտի չիշխե,
վասն զի օրենքի տակ չենք, հապա շնորհքի:
Հռովմ. 6:14*

Մի քանի օր անց, կարծում եմ, որ այս վերջին օրերին մեր ուշադրության կենտրոնում առավել պետք է լինի մեկ կարևորագույն հարց՝ եկեղեցիներում Քրիստոս Կյանքի աճելն ու մեծանալը: Եթե ուզում ենք, որ մեղքը իշխանություն չունենա մեզ վրա, տեղ չգտնի մեր մեջ ու մեր եկեղեցիներում, պետք է նախ մեղքը տարբերենք մեղքերից: Մեղք ասելով պետք է հասկանանք ոչ միայն տեսանելի ու երևացող վատ արարքները, այլև մեր ես-ից, մեր մարդկային բնությունից բխող հպարտությունը, նախանձը, ատելությունը, բարկությունը, չար ու մարմնավոր խորհուրդները և այլն: Մեղքը կամ մեղքի օրենքը մեր ներսում եղած այն ուժն է, որը մեզ դարձնում է խղճալի մարդ ու ստիպում է անել այն, ինչը չենք ուզում: Համաձայն **Հռովմ. 6:14**-ի՝ միակ

պայմանը, որի դեպքում մեղքը չի իշխի մեզ վրա, Շնորհքի տակ գտնվելն է: Միայն այդ դեպքում կարող ենք ապրել Աստծուն հաճելի սուրբ կյանք և լինել Քրիստոսի ամուշ հոտը: Ուրեմն մենք պետք է հստակ տարբերենք, թե ինչ է նշանակում լինել Օրենքի տակ, ու ինչ է նշանակում լինել Շնորհքի տակ:

1. Եթե մենք Օրենքի տակ ենք, մեղքը կիշխի մեզ վրա ու կշարունակի իշխել, քանի դեռ մենք մնում ենք Օրենքի տակ: Օրենքի տակ լինելը շատերը ճիշտ չեն հասկանում ու ասում են, թե՝ Օրենքի տակ նրանք են, ովքեր ուզում են մոլվեստական Օրենքները կատարել և դրանով արդարանալ: Եկեք ավելի խորը հասկանանք, թե ինչ է նշանակում Օրենքի տակ լինել: Բոլորս գիտենք, որ ոչ ոք չի կարող Օրենքով արդարանալ ու փրկվել:

«Որ օրենքով ոչ որ չի արդարանայ Աստծու առաջ, այդ քաջ յայտնի է....» (**Գաղ. 3:11**): Մենք ասում ենք, որ Օրենքի տակ չենք, բայց գործնական կյանքում ցույց ենք տալիս մեր՝ Օրենքի տակ լինելը: Պարզաբանենք: Եթե մարդկանց միջև վեճ է ծագում, ինչպե՞ս ենք մեղադրում կամ ինչպե՞ս ենք արդարացնում, ի՞նչ կերպով: Պարզ է, որ Օրենքի տակ գտնվող մարդուն կարելի է մեղադրել կամ արդարացնել Օրենքով: Եթե մեկը Օրենքը չի խախտել, նրան չես կարող մեղադրել Օրենքով: Եթե մեզ նեղացնողի նկատմամբ մեր վերաբերմունքը չի բխում մեր առողջ հավատքից, այլ բխում է նրա վատ արարքից, ու մենք արդարանում ենք ըստ մեր համապատասխան վերաբերմունքի, ուրեմն մենք Օրենքի տակ ենք ու ոչ թե Շնորհքի: Բոլորս պետք է իմանանք, որ Օրենքը մեզ տրված է ոչ թե արդարանալու համար, այլ ճիշտ հակառակը՝ այն տրված է մեզ, որ պեսղի մենք Օրենքով ճանաչենք մեղքը: Բայց մենք անում ենք հակառակը, այսինքն՝ փոխանակ Օրենքով ճանաչենք մեր մեղավոր լինելը, Օրենքն օգտագործում ենք մեզ արդարացնելու ու դիմացինին մեղադրելու համար: «Որևէ մարմին պիտի չարդարանայ օրենքին

գործելովը, քանզի օրենքով մեղքը կճանաչցուի» (**Հռովմ. 3:20**): Սա նշանակում է, որ մենք մեղքի իշխանության տակ ենք: «Խափանուած էք դուք Քրիստոսեն և շնորհքեն ինկած, եթե օրենքով արդարանալ կուզեք» (**Գաղ. 5:4**): Ի՞նչ է նշանակում լինել Շնորհքի տակ: Շնորհքի տակ ապրողը մեղադրվում կամ արդարացվում է ոչ թե Օրենքով, այլ Շնորհքով՝ հավատքի միջոցով. «Ի՞նչ բան որ հավատքով չէ, մեղք է» (**Հռովմ. 14:23**): Եթե ես թշնամուս «ատամի» դիմաց «ատամով» չեմ պատասխանում ու նրան թշնամություն չեմ անում, դա դեռ չի նշանակում, որ ես Շնորհքի տակ եմ: Ես դեռ պետք է կերակրեմ նրան, եթե նա սոված է, ջուր պետք է տամ, եթե ծարավ է: Եվ այս ամենը պետք է բխի Աստծո սիրուց:

2. Մեղքը չի իշխում մեզ վրա՝ նշանակում է, որ մեր հպարտությունը, նախանձը, ատելությունը, ուրիշների վատ վերաբերմունքը չեն կարող ազդել ու իրենց կամքը թելադրել մեզ: Դա նշանակում է, որ երբ մեզ կնախատեն, մենք փոխարենը չենք նախատի, մեզ կչարչարեն, մենք սպառնալիք չենք անի, մեզ անիծողներին կօրհնենք, մեզ ատողներին ու չարչարողներին բարիք կանենք, ու այս բոլորը կլինի Աստծո սիրուց բխած:

Իսկ ի՞նչ կլինի, եթե մեղքը իշխի մեզ վրա: Այստեղ պետք է հաշվի առնել նաև չգիտակցված, անգիտակցաբար գործված մեղքերը, որոնք նույնպես կարող են իշխել մեզ վրա: «Եվ եթե անձ մը մեղանչե, ու Տիրոջը բոլոր արգիլած բաներեն մեկը ընե, թեև անգիտությամբ, անիկա հանցավոր է ու իր անօրենությունը պիտի կրե» (**Ղևպ. 5:17-18**): Այդ մեղքի համար նույնպես քավություն էր պետք: Իսկ Նոր Կտակարանում (**Պուկ. 12:47-48**) ասվում է. «Եւ այն ծառան որ իր տէրոջը կամքը գիտէ ու չպատրաստուի, ոչ ալ անոր կամքը ի գործ կը դնէ, շատ ծեծ պիտի ուտէ: Բայց ան որ չգիտեր ու ծեծի արժանի բան մը կ'ընէ, քիչ ծեծ պիտի ուտէ. որու որ շատ տրուեցաւ, շատ պիտի ուզուի անկէ. և որու որ աւելի յանձնուեցաւ, ալ աւելի պիտի պահանջուի անկէ»: Վերևում ասվածից կարող ենք եզրակացնել, որ կա մարդուն մեղադրելու կամ արդարացնելու երկու միջոց՝ Օրենքով և Աստծո հավատքի միջոցով: Եվ կա երկու արդարություն՝

1. Մարդկային արդարություն (Առակաց 11:6, Հռովմ. 10:3)
2. Աստծո արդարություն (Հռ. 3:21-23, Գաղ. 3:24-25):

Մարդկային արդարությունը հիմնված է Աստծո Օրենքների

վրա: Աստծո արդարությունը հիմնված է ոչ թե Օրենքի, այլ Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ ունեցած հավատքի վրա: **Եսայի 56:1**-ում Տերն ասում է. «Իրաւունքը պահեցէք ու արդարութիւն ըրէք, Քանզի իմ փրկութիւնս գալու եւ արդարութիւնս յայտնուելու մօտ է»: Այստեղ «արդարութիւն ըրէք» խոսքը վերաբերում է Օրենքի արդարությանը, իսկ «արդարութիւնը յայտնուելու մօտ է» խոսքը վերաբերում է գալիք արդարությանը, որ Տերն ուզում է ցույց տալ Նոր Ուխտի մարդկանց: Աստծո այդ արդարությունը Հիսուս Քրիստոսի հավատքից է (Հռովմ. 3:25): Իսկ 3:21-22-ում կարդում ենք. «Բայց հիմա առանց օրէնքի Աստուծոյ արդարութիւնը յայտնուած է, օրէնքէն և մարգարէներէն վկայուած ըլլալով. Այսինքն Աստուծոյ արդարութիւնը, որ Յիսուս Քրիստոսի հաւատքէն է ամէն հաւատացողներուն ու անոնց ամէնուն վրայ կ'ըլլայ. քանզի խտրութիւն չկայ»:

Հարց. ի՞նչ է նշանակում՝ առանց Օրենքի, Օրենքից անկախ Աստծո արդարություն:

Պատասխան. նշանակում է, որ Աստծո արդարությունը կապ չունի Օրենքի հետ, Օրենքից անկախ է: Հարց է առաջանում. եթե Աստծո արդարությունն Օրենքից անկախ

է, ուրեմն ինչպե՞ս արդարացնել իրավունք ունեցողին ու դատապարտել հանցավորին: Եթե դիմացինի նկատմամբ մեր վերաբերմունքը բխում է Աստծո հավատքից, ուրեմն մեզ չեն կարող մեղադրել, մենք արդարացված ենք: Իսկ եթե մեր վերաբերմունքը չի բխում Աստծո հավատքից, այլ բխում է Օրենքից, դա հենց մեր մեղքն է: *«Ինչ քան որ հավատքով չէ, մեղք է» (Հռովմ.14:23):* Այսինքն՝ մեղավոր կամ արդար լինելը որոշվում է Օրենքից անկախ: Որոշման մեխանիզմը սա է. արդարացնելը կամ հանցավոր հանելը ոչ թե Օրենքն է որոշում, այլ Քրիստոսի վրա եղած հավատքը: Խաչի վրայի

ավագակը արդարացավ երկնային դատարանի առաջ և մտավ դրախտ, երբ դիմեց Հիսուսին և ասաց . *«Յիշի՛ր ինձ, Տէ՛ր, երբ գաս Քո Թագաւորութեանք»:* Պարզ է, որ երկրավոր դատարանը չէր կարող արդարացնել նրան: Աբրահամի արդարացումը հավատքով է: Ռախաբն արդարացավ ոչ թե գործերով, այլ հավատքով գործելու համար: Նրա արածը հավատքից բխած գործ էր, և Տերն ասում է, որ նման արարքը արդարացնում է մարդուն: Սա բարության կամ չարության հարց չէ, սա հավատքի հարց է:

Հրահայր Ամիրեկյան

Աստծո գործը Չուկոտկայում

Մեզ մոտ շատ ցեղախմբեր կան: Ես քիչ թե շատ «քաղաքակիրթ» ցեղից եմ: Խստաշունչ եղանակի, մշտական ցրտի պատճառով մարդիկ շփվում են շատ կարճ նախադասություններով՝ ընդամենը երկու բառ: Աստված

այդպես է կամեցել: Փա՛ռք Իրեն: Չուկոտկայում լուրջ խնդիր է ավետարանչությունը: Իհարկե, ուզում ենք՝ բոլորը ապաշխարեն: Սիրելի՛ հավատակիցներ, դուք և ես էլ ձեզ հետ ապրու՞մ ենք Քրիստոսում, և Քրիստոս ապրու՞մ է մեր

մեջ: Ուրեմն էլ պետք չէ, որ մենք մեր հարազատներին պարտադրենք՝ ապաշխարե՛ք, ապաշխարե՛ք... Նրանք մեր մեջ տեսա՞նք Քրիստոս, առա՞ն աղի համը, դա բավական է: Ինձ հետ պատահել է՝ մարդը նստել է դիմացս ու արցունքներով ասել՝ իմ կյանքում շա՛տ բան պետք է փոխվի: Գիտե՞ք, սատանայի խնդիրը միշտ նույնն է՝ մեր մեջ չունենանք Աստծո ներկայությունը: Դե՛, եթե Տիրոջ ներկայությունը չկա, այդ դեպքում ի՞նչ «ներկայություն» կլինի մեր մեջ: Այսօր շատ մարդիկ ուզում են ապրել և՛ Աստծո հետ, և՛ աշխարհի: Նման մարդկանց ես ասում եմ՝ այդպես ոչ մի դեպքում չի կարող լինել: Դու կա՛մ Աստծուն, կա՛մ սատանային կարող ես ծառայել: Նավեյան Հեսուն ասում է. **«Ես և իմ տունը պիտի ծառայենք Աստծուն»:** Դու՛ք ընտրեք՝ ու՛մ եք ուզում ծառայել: Հիմա մի վկայությամբ պիտի կիսվեմ ձեզ հետ: Մեզանից հեռու՝ Չուկոտկայի հեռավոր ծովագերյա սառցակալ ափին, կետորսներ են բնակվում և որսում են մի քանի տոննա քաշ ունեցող կետեր: Այդտեղ մոլեռանդ հեթանոս ցեղախումբ է ապրում: Եվ ահա այնտեղ հավատացյալ ընտանիք է գնում՝ Ավետարան քարոզելու՝ երիտասարդ ամուսիններ՝ երկու երե-

խաների հետ: Այդ ցեղը շատ միասնական է, ինչպես մի ընտանիք. եթե նապաստակ էլ անցնի գյուղով, ամբողջ գյուղով պիտի որսան, եթե հարսանիք է, ամբողջ գյուղն է հարսանքավոր, մահ է՝ ամբողջ գյուղն է թաղման արարողությամբ զբաղված: Եվ ահա երբ տեղի բնակիչները իմանում են, որ մեր հավատացյալներն են իրենց գյուղում, շրջապատում են այդ տունը՝ զենքերով՝ հրացաններով. իսկ այնտեղ ո՛չ օրենք կա, ո՛չ ոստիկան, որևէ իշխանության չեն ենթարկվում: Հրացանը միշտ նրանց հետ է, անգամ երեխաներն են շատ հմուտ տիրապետում զենքին: Ես ինքս որսորդ եմ, բայց նրանց պես չեմ կարող. հզոր ալիքների ժամանակ էլ կարողանում են դիպուկ կրակել հսկա կենդանուն: Ահա նրանց տղաներից մեկը մտնում է միսիոներների տուն և սպառնում. «Եթե տանից դուրս գաք, մենք ձեզ կկրակենք: Մերը շամանն է: Մեզ ձեր Աստվածը պետք չէ, մենք մեր աստվածներն ունենք. ձեր դիակները կտանենք, ծովը կնետենք, ոչ մեկն էլ չի իմանա ոչինչ»: Մինչև երեկո նստում են, հսկում, հետո ներս է մտնում դրանց «ավագը»:

- Նորից ենք ձեզ հարցնում՝ ինչու՞ եք եկել այստեղ, ձեր նպա-

տակը:

-Ավետարան քարոզելու,- լսում են պատասխանը::

-Մեզ ձեր Ավետարանը պետք չէ: Իմանանք՝ ձեզ «крытой» եք պահում, կզնդակահարենք: Վե՛րջ:

Քույրիկը համարձակվում է խոսել.

-Մենք ի՞նչ պիտի անենք. միայն կարող ենք աղոթել:

-Լավ, աղոթե՛ք,- պատասխանում է ավագը:

Եվ նրանք աղոթում էին: Իհարկե, միանգամից չէ, որ աղոթքի պատասխանն ստանում են: Աստված պատասխանում է աղոթքներին որոշ ժամանակ անց: Մեկ օր նրանց ափին է մոտենում մի մեծ սառցաշերտ: Իսկ այդ դեպքերում բավականին շատ ձուկ է հավաքվում դրա շուրջը, և մարդիկ պարկերով ձուկ են որսում այդ ժամանակ: Ցեղախմբի բոլոր տղամարդիկ՝ տարեց թե երիտասարդ, բոլորը գնում են ձուկ որսալու, բոլորը հավաքվում են սառցաշերտի վրա: Ու այնքան են տարվում որսով, որ չեն նկատում՝ ինչպես է այդ հսկա սառցաշերտը հեռանում ափից: Հոսանքը քշում է նրանց: Իսկ դա արդեն ուշ երեկո էր, ու այդ ժամերին ուղղաթիռ չես կարող կանչել: Եղանակն էլ անբարենդավաստ էր: Այդ ժողովրդին կերակ-

րող մարդիկ բոլորն այդ սառցաշերտի վրա էին, և մահն անխուսափելի էր: Ու գիտե՞ք՝ ինչ է կատարվում. նրանց կանանցից մի խումբ վազում է մեր միսիոներների մոտ, այդ մոլեռանդ հեթանոսները: Նըրանք ընկնում են գետին ու աղաղակում.

-Փառավորում ենք ձեր Աստծուն. մեր մարդկանց ու երեխաներին հոսանքը քշել է բաց ծով:

Կատարվում է Խոսքը՝ ամեն ծունկ պիտի ծալվի, ամեն լեզու պիտի փառավորի Հիսուս Քրիստոսին: Փա՛ռք Հիսուսին:

Նրանք կանգնում են, աղերսում ու փառաբանում են Աստծուն՝ Աստվա՛ծ, ողորմի՛ր... Հետո գալիս են էլի՛, էլի՛, ու տունը լցվում է փառաբանողներով, այնպես որ տանը էլ տեղ չի լինում, ու աղաղակում են՝ ողորմի՛ր, Աստվա՛ծ, ողորմի՛ր մեր մարդկանց, ողորմի՛ր մեր երեխաներին, մեր որդիներին...

Փառք մեր Հիսուս Քրիստոսին, ահա այսպիսի հրաշագործ Աստված է մեր Աստված, որ կարող է ցանկացած ծունկ ծռել: Իսկ սառցաշերտը որքան հեռանում էր, այնքան ալիքները ավելի ուժգին էին հարվածում սառցալաստին: Ապրելու հույս այլևս չկար: Սառցալաստը կարող էր ջարդուփշուր

լինել ամեն վայրկյան, ինչը մահ էր բոլորին: Տղամարդիկ էլ այնտեղ՝ բոլորը մեկը մյուսի ետևից ընկնում են ծնկներին ու սկսում աղոթել, խոստովանել մեղքեր ու ներում խնդրել: Եվ կատարվում է հրաշք՝ աղոթքներին ի պատասխան: Աստված մթության մեջ սկսում է այդ սառցալատը քշել դեպի ավ` հոսանքին լրիվ հակառակ: Բերում է ավի ու այնպես նրբորեն միացնում ավիին, որ բոլորը հասցնում են ոչ միայն փրկվել, այլև ամբողջ որսած ձուկը ավի հանել: Գիտե՞ք՝ նրանք ողջ ցեղախմբով մտնում են եկեղեցի: Դրանից հետո նրանց ձկնորսները, մինչ ծով դուրս գալը, գնում էին, խնդրում, որ աղոթեն իրենց համար, որ անփորձանք ետ վերադառնան: Որովհետև անվտանգ չէր կես որսալը. եթե կետին վիրավորում էին, նա պոչով կարող էր շրջել ձկնորսների նավը: Փըրկ-

վելու հույս չէր մնում: Յավոք, մեր միսիոներները երկար չմնացին: Նման պայմաններում ապրելը շատ դժվար է: Այնտեղ ջեռուցում չկա: Քարածուխով պիտի տաքացնես: Իսկ քարածուխը սառույցի մեջ է. պիտի ջարդես: Ջուր չկա: Պիտի սառույց կրես բերես, վառարանի վրա հալեցնես, բադնիք չկա: Մթերք գրեթե չկա, խանութներում միայն աղ է ու ալյուր, և ձուկ ու միս: Ո՛չ միրգ, ո՛չ մի բան: Ուղղաթիռ էլ որ գա, ամիսը մեկ անգամ: Այսպիսի պայմաններում ապրելը դժվար է, և երկար չկարողացան մնալ մեր քույրն ու եղբայրը: Կխնդրեն, որ աղոթեք մեր Չուկոտկայի եկեղեցիների համար, հատկապես ծառայող եղբայրների համար, որոնց կալիքը շատ ունենք:

Չուկոտկայի եկեղեցու հովիվ

Ինքնաթիռում

կամ՝ երբ նայում ես մահվան աչքերին

Մի անգամ ինքնաթիռով Գերմանիայից Թբիլիսի էի գնում: Քանի որ ուղիղ չվերթ չկար, պետք է թռչեի Մոսկվայով: Երբ նստեցի արդեն Մոսկվա-Թբիլիսի մեկնող

ինքնաթիռը, այն լցված էր մարդկանցով: Այդ ինքնաթիռում 52 ուղևոր մոսկովյան ինչ-որ մի մեծ ընկերության աշխատակիցներ էին. դա հասկացա նրանց հետա-

գա խոսակցությունից: Տարին մեկ անգամ այդ ընկերության տնօրենը դադարեցնում էր ամբողջ աշխատանքը, և ողջ աշխատակազմով երկու շաբաթով միասին մեկնում էին ինչ-որ տեղ հանգստի՝ ընկերության հաշվին: Կողքիս նստած անձը «ախրանայի» (թիկնապահների) պետն էր: Նրանք իրենց, մեղմ ասած, շատ ազատ էին պահում: Ուղեկցորդուհիները վազվզում էին, ջանք չէին խնայում՝ պատվերները հասցնելու, այդ թվում՝ նաև գինի: Իմ թիկունքին նրանց տնօրենն էր նստած: Կանայք վազվզում էին. ոչ միայն ուղեկցորդուհիները, աշխատակցուհիները ևս՝ հավանաբար քարտուղարուհին, հաշվապահը... Ամեն մեկը իր հերթին փորձում էր հաճոյանալ «շեֆին»: Իսկ նա ազատ էր իր պահվածքի մեջ: Հավանաբար գինու ազդեցության տակ «լեզուներն էլ էին բացվել»: Այդքանով չբավարարվեցին. անցան բարձր երաժշտության: Իհարկե, ուղևորակազմից էլ էին նրանց միացել: Շատերն էլ նեղված էին, բայց ձայն չէին հանում: Եվ ահա ինքնաթիռը ընկավ մրրկային շարժման մեջ (турбулентность): Գիտե՞ք, ես շատ եմ ուղևորվում ինքնաթիռներով, բայց նման ցրն-

ցումների չէի հանդիպել: Նույնիսկ ուղեկցորդուհիները վախեցած էին: Ինքնաթիռը կարծես շարտվում էր մի կողմից մյուսը, վերև, ներքև: Եթե կապված չլինեիր, աթոռիցդ դուրս կթռչեիր: Ուղեկցորդուհիները, թեև վախեցած, բայց փորձում էին հանգստացնել, կանգնեցնել բարձրացող «պանիկան»: Երևի մոտ 20 րոպե ինքնաթիռը այդպես նետվում էր այս ու այն կողմ: Ինձ թվում էր՝ այդ մրրիկը ինքնաթիռի թևերը ուր որ է կպոկի: Մի պահ կարծես լռություն էր, ու մեկ էլ բղավոց ամբողջ ինքնաթիռով: Գոռում էր իմ ետևում նստած տնօրենը: Ու նրա մոտ սկսվեց հիստերիա: Նա ուղղակի ոռնում էր: Ուղեկցորդուհիները (թեկուզ ինքնաթիռը նրանց շարտում էր այս ու այն կողմ) մի կերպ դեղորայք էին հասցնում՝ նաշադիրի սպիրտ, վալերիանա: Բոլորը ջանք էին անում հանգստացնել նրան: Իհարկե, բոլորն էին վախեցած, բայց պանիկան մեծանում էր ավելի շատ նրա հիստերիկ գոռոցոցներից, քան ինքնաթիռի ցրնցումներից: Ընկնում էր աթոռին, աչքերը ետ էին շրջվում... Բիչ-բիչ մրրիկը դադարում է: Վերջապես լռություն է իջնում, մեռելային լռություն: Բոլորը նստում են իրենց տեղերում: Երբ արդեն խաղաղվել

էին, ես շրջվեցի այդ «շեֆին».

-Երիտասարդ, դուք ինչու՞ էիք այդպես բղավում ամբողջ ինքնաթիռով մեկ:

Ու լռությունը նորից կասեցրեց տնօրենը՝ անսպասելի հարցից ըմբոստացած նայելով վրաս.

-Իսկ Ձեզ վախենալու չէ՞ր:

-Այո՛, բայց ո՛չ այդ աստիճան: Դուք այնքա՛ն արտոնյալ էիք Ձեզ պահում: Ու հանկարծ նման պանիկա: Գիտե՞ք՝ ինչու: Եվ լռություն: Ես Ձեզ կասեմ, թե ինչու: Դուք մահից եք վախենում:

Լսելով այդ՝ նա այնպե՛ս պայթեց.

-Դուք գոնե հիմա՛ մեռնելու մասին մի խոսեք: Առանց այդ էլ վախենալու է:

-Հա՛, բայց մի օր մեռնելու ենք,- ասում եմ շա՛տ խաղաղ:

-Դե՛, լռե՛ք վերջապես: Ինքնաթիռը հազիվ է հանգստացել,- այս անգամ արդեն հայիոյախսառն հոխորտանքով վրա պրծավ նա:

-Գիտե՞ք, հենց դրանից է Ձեր պանիկան: Գալու է օրը, որ պետք է կանգնել Աստծո առաջ՝ հաշիվ տալու ապրածդ կյանքի համար:

-Ո՞վ եք Դուք,- նորից խիստ բարձր ձայնով հարցրեց ինձ:

-Մարդ,- ասում եմ ես,- այնպիսին, ինչպիսին Դուք, միայն թե մի

քիչ տարբեր Ձեզանից. ես ճանաչում եմ Աստծուն: Եվ գիտեմ՝ ի՞նչ է սպասում մեզ մահից հետո:

-Իսկ ի՞նչ գիտես դու, հետաքրքիր է:

-Հետաքրքիր է... Հետաքրքիր է... Հետաքրքիր է,- ու ինքնաթիռը պայթեց մարդկանց ոգևորված հարցերից:

Ուղեկցորդուհիները ևս սպասողական նայում էին:

-Դուք թու՞յլ եք տալիս,- դիմում եմ նրանց:

-Խնդրեմ...

Ես կանգնեցի և մեր բռնիքի վերջին ժամանակահատվածը՝ մինչև Թբիլիսի, վկայեցի նրանց Աստծո մասին, նաև՝ թե ինչպես Աստված ինձ կյանք շնորհեց ծանր ավտովթարից հետո, որ մինչև հիմա ապրում եմ առանց կյանքի համար անհրաժեշտ որոշ օրգանների, ինչը բժիշկների համար առեղծված է առաջօր (այս վկայությունը ամբողջությամբ կարող եք կարդալ մեր թերթի նախորդ համարներից մեկում): Ես հիմա Գերմանիայում եմ ապրում, և կլինիկայից ինձ պարբերաբար կանչում են բուժզննման ու նորից համոզվում, որ Աստված կարող է ապրեցնել առանց որոշ անհրաժեշտ օրգանների էլ: Նորից իջավ

լիակատար լռություն, միայն արցունքներ էին հոսում: Նա նստել էր լուռ, անշուկ: Վերջում ես առաջարկեցի նրանց աղոթել: Ինձ հնարավորություն տրվեց աղոթելու ուղևորների համար: Ինքնաթիռը հանգիստ, գեղեցիկ վայրէջք կատարեց: Եվ տնօրենը ազատ շունչ քաշելով ասաց.

-Տեսաք՝ Ձեր Աստվածը մեզ բոլորիս տեղ հասցրեց:

-Այո՛, բայց Դուք չպետք է մո-

ռանաք, որ ետադարձ թռիչքը կատարելու եք առանց ինձ,- ասացի ես:

Եվ նորից լռություն...

-Գիտե՞ք,- ասում եմ նրանց,- դուք ոչ թե ինձ հետ պիտի թռչեք, այլ Աստծո հետ: Այդ ժամանակ դուք է՛լ չեք բղավի սարսափած, և դրա համար այսօր վճռեք ձեր հարցերը:

Հովիվ Անդրեյ Բեռզիևսկով

Հանդիպում Հիսուսի հետ

Պատմում է Անգելինան: «Ամուսնացել եմ շատ վաղ՝ 17 տարեկանում: Ամուսինս՝ Անդրանիկը, հրաշալի մարդ է: Երկու տարի հետո ծնվեց որդիս: Բայց հղիության հենց սկզբում պարանոցիս վրա նկատեցի փոքրիկ գոյացություն: Գնալով այն մեծանում էր, իսկ բժիշկս ինձ վստահեցրել էր, թե ճարպագունդ է: Նա խորհուրդ տվեց ինչ-որ թրջոցներ դնել, բայց դրանից հետո ուռուցքն սկսեց ավելի արագ մեծանալ: Ծընընդաբերության օրերին արդեն բավական մեծ էր, և դեմքս սկսել էր ծռվել: Ծննդաբերությունից հետո այն ավելի արագ էր աճում:

Ասացին՝ պետք է շտապ հետազոտություն: Մեկ ամիս հետո գնացի Գերցենի անվան ուռուցքաբանական կենտրոն: Ուռուցքից կենսանմուշ (ծնոբսիա) վերցրին, ու պատասխանը սարսափելի՝ քիթկոկորդի չարորակ ուռուցք՝ չորրորդ աստիճանի: Այդ ժամանակ ես 19 տարեկան էի: Ուռուցքը արդեն մոտեցել էր ուղեղիս: Տեսողությունս սկսել էր վատանալ: Սկսեցին բուժումներ՝ քիմիա, ճառագայթ: Առաջին կուրսը թեթև չափաբաժնով կատարեցին, երկրորդ, երրորդը՝ հսկայական, որպեսզի գոնե ինչ-որ կերպ կանգնեցնեին աճը: Կրկնական հետազոտությունից հետո

ասացին. «Ուռուցքը շատ կոշտ է, և այն արագ փոքրացնել հնարավոր չէ: Փորձում ենք գոնե կանգնեցնել աճը, որ չհասնի ուղեղին»: Բայց գնալով վատանում էի: Արդեն անցել էր արյանս մեջ. լեյկեմիա էր սկսվել (արյան քաղցկեղ): Պետք է ընդունեի արյան լեյկոցիտները բարձրացնող «Նոպոտեն մատրիա» դեղամիջոցը: Հաճախ բուժքույրերը ներս էին մտնում, և առաջին հարցը՝ կենդանի՞ է: Այնքան վատ էր վիճակս, որ բժիշկները բոլակ-բոլակ սպասում էին մահվանս: Ես չէի կարողանում քայլել. անվասայլակի վրա էի: Ինձ խնամում էին մայրս, սկեսուրս, ամուսինս: Մի օր, կարծելով՝ քնած եմ, խոսեցին սենյակում, ու ես լսեցի, որ ինձ մնացել է ապրելու մեկ ամիս: Չէի կարող հավատալ ականջներիս, որ շուտով պիտի մահանամ: Մորս ասացի.

–Այսօր գնա՛ տուն, տե՛ս՝ տղաս ինչպես է, շատ եմ խնդրում, և թարմ հագուստներ՝ բեր ինձ:

Մայրս չէր ուզում ինձ թողնել, բայց իմ թախանձանքներին չկարողացավ ընդդիմանալ:

Այդ օրը ուրբաթ էր: Գիշերը մնացի մենակ: Հակառակորդը մտքեր էր բերում.

–Անգելի՛նա, շտապի՛ր, լավ է՝ միանգամից մեռնես, քան դանդաղ

ու տանջանքով: Ե՛վ դու կտանջվես, և՛ հարազատներդ: Շտապի՛ր, վե՛րջ դիր կյանքիդ:

Ես գրեթե սողալով, պատերին հենվելով մի կերպ դուրս եկա սենյակից: Նայեցի՝ միջանցքում մարդ չկար, հերթապահ քույրը՝ ևս: Վիրակապարանի մոտ սառնարան կար. այնտեղից վերցրեցի քնաբեր հաբեր, հետո մտա ընդհանուր լոգարան: Այնտեղ հատակին ածելիներ (ծրитвы) էին նետված: Վերցրի դրանցից մի երկուսը, գնացի իմ սենյակ, ներսից փակեցի դուռը: Մտա իմ սենյակի լոգարան, հանեցի գլխաշորս, նայեցի մազաթափ գլխիս, խեղված դեմքիս ու ասացի. «Ի՛նչ ահավոր կերպարանք ունեմ. ու՞մ եմ պետք: Ամուսնուս էլ պետք չեմ»: Իսկ ներսիս ձայնը նորից ասում էր՝ շտապի՛ր, Անգելի՛նա: Այդ պահին հիշեցի Աստծուն. ես մանկուց լսել էի Նրա մասին:

–Աստվա՛ծ, եթե Դու կաս, վերցրո՛ւ իմ կյանքը. ինձ այսպիսի կյանք պետք չէ: Ես այլևս ապրել չեմ ուզում: Իմ ո՞ր մեղքի համար ես ինձ այսպես պատժում: Ի՞նչ վատ բան եմ արել... Ու էլի մտքեր եմ գալիս. «Աստված մեկն է, իսկ դուք շատ եք երկրի վրա: Նա հիմա քեզ համար ժամանակ չունի: Շտապի՛ր, վե՛րջ տուր կյանքիդ»:

Մի ձեռքումս ածելին է, մյուսում՝ հաբերը: Երբ բռնեցի ածելին, որ երակներս կտրեմ, հանկարծ այնպիսի՝ հարված հասավ արմունկիս, և ածելին թռավ ձեռքիցս: Ես հագիվ էի կանգնել հայելու առաջ: Վերցրի հաբերը և հենց մոտեցրի շուրթերիս, մի հզոր Լույս՝ ուղիղ աչքերիս: Երկիր մոլորակը չունի նման Լույս: Իմ առջև բացվեց իմ ամբողջ կյանքը՝ սկսած մանկապարտեզից, և իմ բոլոր մեղքերը՝ մինչև այդ պահը. տեսնում եմ՝ նստած եմ գուշակների, կախարդների հետ: Լսեցի. «Դա պղծություն է Աստծո մոտ, և անիծված եմ նրանք, ովքեր խոնարհվում են խավարի ուժերի առջև»: Շա՛տ ամաչեցի և շատ վախեցա: Ինձ թվում էր՝ ես լրիվ մերկ կանգնած եմ Կրեմլի կենտրոնում, և ողջ ժողովուրդը ինձ է նայում ու ծիծաղում: Ընկա ծնկներիս մղկտալով ու խնդրում էի միայն ներում: Չէի խնդրում ո՛չ բժշկություն, ո՛չ հրաշք, միայն՝ ների՛ր ինձ՝ մեղավորիս:

Հետո վերցրի գլխաշորս, աչքերըս մաքրեցի ու տեսա իմ առջև տղամարդու բոբիկ ոտքեր: Ուզեցի վեր նայել, չկարողացա. վիզս վիրակապի մեջ էր: Իսկ Լույսը վերելից էր իջնում: Այդ պահին Նա մեկնեց իր ձեռքը, ինձ բարձրացրեց վեր: Եվ ես կանգնեցի ամուր՝

չհենվելով ոչ մի բանի: «Քո հավատքը քեզ փրկեց, դու՛ստրս, ասաց ինձ,- կունենաս ևս մեկ որդի և կանվանես նրան Մարտնչողի անունով: Գնա՛, պատմի՛ր մարդկանց: Որտեղ դու պատմես, Ես այնտեղ կլինեմ: Եվ կօրհնվի նա, ով կհավատա Ինձ առանց տեսնելու»: Այս ասելով՝ Նա Իր խոցված ձեռքով դիպավ վզիս ուռուցքին: Նրա մատներից Լույս էր ճառագում: Տեսա Նրա ձեռքերի վերքերը. Արյունը թա՛րմ-թարմ էր. չէր չորացել, և վերքերն էլ շատ թարմ էին: Ես մտածեցի՝ եթե դա կատարվել է 2000 տարի առաջ, մի՞թե Արյունը չէր չորանա: Այնպիսի զգացում ունեի, կարծես Նա հենց նոր էր Խաչից եկել իմ սենյակ: Տերը մտքերիս բարձրաձայն պատասխանեց. «Անգելի՛նա, Իմ Արյունը չի չորանա այնքան ժամանակ, քանի դեռ վերջին հոգին չի հասցրել ընդունել Իմ Փրկությունը»: Ապա Արյունը քսեց ուռուցքիս, որը երեխայի գլխի չափ էր արդեն, և ասաց. «Գնա՛, Ես քեզ հետ եմ ամեն օր»: Նա Իր ջերմ Շունչը փչեց ինձ վրա: Ու ես չեմ հիշում՝ ինչպես լոգասենյակից դուրս եկա, գնացի ու պառկեցի մահճակալիս: Առավոտ արթնացա դռան թակոցից: Բուժքույրն էր: Աննկարագրելի ուժով վեր կացա:

Ես անցել էի քիմիայի չորս կուրս: Հրաժարվեցի հաջորդ երեքից: Բժիշկները փորձում էին համոզել՝ ուռուցքը կմեծանա, մետաստազները կտարածվեն... Ես նայեցի բուրիին ու ասացի.

-Ո՛չ մի քաղցկեղ չկա: Հիսուսը ինձ գնել է Իր Արյունով, ես բժըշկված եմ Հիսուսի վերքերով:

Բժիշկները չէին հասկանում, ծիծաղում էին, մտածում էին՝ արդեն գլխիս հետ պրոքրեմ կա:

Սիրելիներս, հինգ օրվա ընթացքում ուռուցքը ամբողջովին ներծծվեց: Իսկ չորս ամիս հետո ես սպասում էի իմ երկրորդ գավակին: Բայց հղիության ինը ամիսների ընթացքում շատ փորձություններ ունեցա: Բժիշկներն ասել էին, որ այլևս չեմ կարող երեխա ունենալ: Իսկ եթե ունենամ էլ, հաշմանդամ կամ մտավոր խնդիրներով կլինի (ДЦП): Ինը ամիս պատերազմում էի մեր հարազատների դեմ. նրանք պահանջում էին երեխայից ազատվել:

-Անգելի՛նա, դու լիկվիդացրի՞ր քո էմբրիոնին (պտղին),- մի օր զանգահարեց ինձ բժիշկս:

Ես հեռախոսը ցած նետեցի: Հետո եկավ ամուսինս՝ կա՛մ ես, կա՛մ պտուղը: Ես ուղղակի փլվեցի բազմոցին ու... տեսնում եմ՝ պատուհանից մի թեթև ամպ, ու այդ

ամպից մի փոքրիկ տղա գալիս է դեպի ինձ: Նա գալիս էր՝ չհավելով գետնին: Նա մոտեցավ ու խնդրում էր.

-Մա՛նա, մայրի՛կ, մի՛ սպանիր ինձ, խնդրո՞ւմ եմ: Չէ՞ որ ես Աստծո Օրհնությունն եմ, մի՛ սպանիր...

Ասաց ու անհետացավ: Իմ մեջ ուժ եկավ: Այդ ժամանակ ամուսինս դրսում սպասում էր, որ գնայինք հիվանդանոց: Ես ուշանում էի: Չանգահարեց տան հեռախոսին՝ երկա՞ր պիտի սպասեմ քեզ:

-Անդրանի՛կ, ուզում ես՝ ինձ կտո՛ր-կտոր արա, իմ մարմնի ամեն կտորը պիտի ասի՝ չի լինելու ո՛չ պտղի հեռացում, ո՛չ ամուսնալուծություն, -ասացի ու դրեցի լսափողը:

Ես ունեցա երկրորդ որդուս: Չանգահարեց պրոֆեսորս, իմացավ, որ ծննդաբերել եմ:

-Դու, ի՞նչ է, անմի՞տ ես, աննորմա՞լ ես... Բայց քա՛ջ կին ես, - լսափողից պոռթկաց նա:

Տեղեկացավ՝ ո՛ր հիվանդանոցում եմ: Եվ 5-10 րոպե հետո ողջ բուժանձնակազմը իմ սենյակում էր.

-Ինչո՞ւ մեզ չեք տեղեկացրել, որ օնկոլոգիայից հետո եք եկել, - բարկացած ասաց բաժնի վարիչը:

-Իսկ ի՞նչ կանեիք, եթե իմա-

նայիք:

-Մենք մեր միջոցները կձեռնարկեինք:

-Մինչ դուք ձեր միջոցները կըձեռնարկեիք, Աստված ցույց տվեց Իր Փառքը:

Կրկնակի հետազոտություններ կատարեցին և գրեցին. «Հիվանդը բացարձակ առողջ է»:

Ես ամբողջ հիվանդանոցով մեկ բարձրաձայն բղավեցի՝ Ալեյուիա Բարձրյալ Տիրոջը:

Իմ վկայությունը գրվեց թերթում, ամսագրում, ներկայացրին հեռուստաէկրանով՝ «Астанкино. НТВ канал «Времочка»»: Ինձնից հարցազրույց վերցրեց Յանա Պոպովսկայան:

-Ինչու^օ Աստված չբուժեց

ձայնդ և աջ ձեռքդ (այդ հարցը տալիս էին շատերը. Անգելինայի ձայնը նստած էր ու խոսքը՝ արձանքով իսկ աջ ձեռքը չէր գործում):

Ասեմ, որ դրանք հետևանք էին խիստ հզոր չափաբաժնով ճառագայթաբուժման: Նրանք վնասել էին ձայնալարերս և ներմկանային ներվս:

-Այս մարմինը իմը չէ, - ասում էի նրանց:- Այն Իրեն է պատկանում: Բոլոր հարցերը ուղղեք Իրեն: Այս մարմինը ժամանակավոր է: Ես շուտով ընդունելու եմ նոր մարմին: Անսահման փառք մեր Ամենակալ Հայր Աստծուն, Հիսուս Քրիստոսին և իմ ամենամտերիմին՝ Սուրբ Հոգուն: Ամեն:

ԵՐԱԶ

«Քանզի ինչպէս մարմինը առանց հոգիի մեռած է, նոյնպէս ալ հաւաքքը առանց գործերու մեռած է» (Հակ. 2:26):

*Ես դեռ երբեք նման երազ չէի տեսել.
Իբր մարմնով երկինք բարձրացել,
Սպասում էի դռների առաջ,
Որ բազմություն կար մի մեծ հավաքված:*

Երկա՛ր, շա՛ւր երկար սպասելուց հետո
 Ականջիս հասավ անունս հանկարծ:
 Եկան, կապեցին աչքերս շորով
 Եվ ինձ ներս տարան թեանցով արած:

Աչքերս բացի և ես ինձ գրա
 Մի մեծ սենյակում, ուր ոչ ոք չկար..
 Դռներն ու պարերն ամենն ապակուց.
 Տեսնում էի ես իմ սենյակից դուրս...

Եվ պարից այն կողմ տեսա բազմություն,
 Սեղաններ շարված, մե՛ծ ուրախություն,
 Ի՛նչ կերակուրներ խիստ անպարմելի,
 Մի մեծ լույս փայլուն՝ շատ զարմանալի:

Փորձեցի՝ ես էլ մոտենամ նրանց,
 Բայց փակ էր, ավա՛ղ, դուռ և պարուհան,
 Սովն էր սկսել տանջել մի կողմից,
 Ծարավի մասին արդեն խոսք չկար...

Մոտեցա անկյան մեծ պահարանին,
 Բացեցի դուռը, դարարկ էր լրիվ,
 Նկարներ տեսա, և, ա՛յ քեզ զարմանք,
 Նկարները իմ եղբայր, քույրերի:

Եվ հանկարծ նկարն իմ եղբոր խոսեց,
 Որի խնդրանքը չէի կարարել.
 - Այն գումարը, որ քեզնից խնդրեցի,
 Ի՞նչ եղավ, եղբայր, սպասում եմ դեռ:

Մեկ ուրիշ քույրիկ հանկարծ ձայն տվեց..
 Ա՛խ, այդ խեղճ քույրը ծանր հիվանդ էր,
 Քանի անգամ էր անունս տվել,
 Մեկ անգամ գոնե չէի այցելել:

Դիմացս ելավ իմ այն ծեր քույրը,
 Որին բժշկի փանել խոսարացա,
 Ասաց. «Մրսու՛մ եմ, եղբայր իմ, ու՞ր ես,
 Քեզ եմ սպասում փողոցում կանգնած»:

Եղբորս փեսա այն նորահավար,
 Որին սեր էի քարոզել հաճախ,
 Ասաց. «Եղբայր իմ, այդ ինչպե՞ս եղավ,
 Երբ ես ննջեցի, հրաժեշտի չեկար»:

Փոքրիկին փեսա ես այն մահացած,
 Եկավ, փարվեց ինձ խիստ ուրախացած,
 Ասաց. «Եղբայր իմ, ի՞նչ լավ եղավ, որ
 Չուղարկեցիր ինձ դեղը հարկավոր,
 Չէ՞ որ գուցե ես առողջանայի,
 Հիսուսին այսքան շուր չփեսներ»:

Եվ մուրացկանին փեսա այն թշվառ,
 Երկու ոտքերը ծնկներից կտրած,
 Իր միակ ձեռքով նա փող էր մուրում՝
 Ասելով. «Եղբայր, ի՞նչ ես հապաղում»...

Ճակարիս սառը քրտինք էր պարել,
 Ոնց էի ուզում սա շուր վերջանար,
 Ծարավն ու սովն էլ սկսեցին փանջել,
 Իսկ կերակուր դեռ ինձ փվող չկար...

Կերակուր էին վաճառում դրսում,
 Բայց գրպաններիս մեջ դրամ չկար,
 Մի եղբայր կանչեց. «Գնա՛ն հանի՛ր
 Գանձանակի քո դրամը, եղբայր»...

Ո՛նց ուրախացա (ելքը գրնվեց),
 Որ քաղցս շուրով պիտի հագնեմար,
 Եվ երբ մոտեցա, ձեռքս փարա ներս,
 Դարարկ էր լրի՛վ, ոչ մի բան չկար...

Եվ, ա՛յ քեզ զարմանք, փութին այդ գեղեցիկ
Լեզու առավ ու սկսեց խոսել.
«Անտարքեր էիր անցնում իմ կողքից,
Մի՛ փնտրիր դու այն, ինչ որ չես դրել»...

Ես սկսեցի հանկարծ քղավել.
Քանզի այլևս ուրիշ ճար չկար,
-Տե՛ր, Զո անունը շատ եմ քարոզել,
Պաշտամունքներին եղել եմ ներկա:

Եվ ինչ քերեցին մի թղթապանակ՝
Հոգևոր կյանքիս գործերով լցված:
Հույսով քացեցի ես, սակայն, ավա՛ղ,
Նայում էին ինչ թղթերը դատարկ:

Ո՛չ գութ կար, ո՛չ գործ, ո՛չ ողորմություն...
Ես ուշ հասկացա Տիրոջ Խոսքերը,
Թե դատաստանին ի՞նչն է պարծենում.
«Ողորմությունը», - ասում է Տերը:

Եվ ես ասացի եղբայր, քույրերիս,
Այնպեղ ունեի դրամ հավաքած,
Գնամ և քերեմ ու փամ բոլորիդ,
Բայց մի չայն կանչեց. «Շա՛տ ուշ է հիմա»:

Հիշո՞ւմ ես արդյոք, որ ամեն խոսքից
Խոռվում էիր չարությամբ լցված,
Ո՞նց էիր երես թերում բոլորից.
Մոռանում էիր Ուխտդ առ Աստված:

Երեսիդ գույնը փոխվում էր հաճախ
Ծիածանի յոթ գույների նման,
Երեկվա խոսքը քո քերնից ելած
Չէր համընկնում քո խոսքին այսօրվա:
Չայնը դադարեց, իջավ լռություն...

Մի ցավ էր պատել մարմինս համակ,
Ու ոսկորներս փշրվում էին:
Հանկարծ սենյակիս լույսերը հանգան,
Ուրվականներն ինչ շրջապատեցին:

«Թողէ՛ք ինձ՝ գնամ, բա՛ց թողէք հիմա,
Ա՛խ, մի՛ խեղդէք ինձ, վառէ՛ք լույսերը,
Այս ի՞նչ է սողում մարմնիս վրա,
Այս ո՞ւմ մատներն են հանում աչքերս...»:

Եվ հենց այդ պահին լույսեր վառվեցին
Եվ ինձ ժպտացին եղբայր, քույրերս.
«Երջանիկ ես դու, եղբա՛յր,- ասացին,
Որ սա երազ է, ոչ թե իրական»:

Վեր թռա տեղից: Քրտինքն էր պատել
Ամբողջ մարմինս սառը օջի պես,
Միրյա ուզում էր իր տեղից պոկվել,
Եվ մեկը չկար՝ ինձ մխիթարեր:

Ու մեկից հանկարծ խենթացա կարծես,
Ուրախությունից այն անակնկալ,
Որ սա իսկապես միայն երազ էր,
Եվ իմ առջևում դեռ ժամանակ կա:

Այսօր կարող է մեռնես, հասկացի՛ր,
Առանց գործերի ո՞ւր ես գնալու,
Ամեն քնելուց մի պահ մտածիր,
Որ վաղը գուցե չես արթնանալու...

Ուստի կարդում եմ Աստծո Խոսքն արդար.
Գործով է հավատքը երևալու,
Եվ դատաստանին քեզ համար միայն
Ողորմությունն է պարծենալու...

Պարեգին Մխիթարյան